

opusdei.org

Prelatovo pismo (november 2016)

Bližnji zaključek leta usmiljenja je središče prelatovega pisma. Msgr. Echevarría predlaga, naj se kot sad tega časa osebno oprimemo božjega usmiljenja in tako sprejmemo druge: naj živimo sklonjeni k njim.

4. Nov. 2016

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Minilo je že skoraj leto dni, odkar je sveti oče odprl sveta vrata, najprej v

srcu Afrike, potem v baziliki sv. Petra. Medtem ko se približuje konec tega jubilejnega leta, ki se bo zaključilo s slovesnim praznikom Kristusa Kralja vesoljstva 20. novembra, nam stopajo pred oči dogodki z vsega sveta v tem letu; najpomembnejši so bili nedvomno tisti, ki so se zgodili v zaupnosti vsakega izmed nas z Gospodom. Le Bog ve, koliko ljudi se je spravilo z Njim, morda po mnogih letih oddaljenosti ali mlačnosti.

V preteklih mesecih smo se trudili ponovno odkriti skrivnost božje ljubezni, ki je skrita v naročju Cerkve. Resnično, božje usmiljenje napolnjuje vso zemljo, kakor pokrivajo vode velika prostranstva oceanov; o njem smo ponovno premišljevali ob Svetem pismu — v prerokih in psalmih, a predvsem v evangeliju —, v liturgiji, ljudskih pobožnostih ... Opazili smo ga tudi v svojem življenju: dovolj je že bežen

pogled na lastno življenje, da lahko polni čudenja ponovno odkrijemo bližino, s katero nas je Gospod nagovarjal in nas nagovarja, vse odkar nas je s krstom pridružil Cerkvi, in celo še pred tem.

Jezus nam je v 15. poglavju Lukovega evangelija zapustil jasen nauk. Tam so zbrane tri njegove prilike o božjem usmiljenju: o izgubljeni ovci, o izgubljeni drahmi in o izgubljenem sinu. Sv. Ambrož razlaga: “Kdo je ta oče, ta pastir in ta žena? Ali ne predstavljajo morda Boga Očeta, Kristusa in Cerkev? Kristus te nosi na svojih ramenih, išče te Cerkev in sprejme Oče. Prvi te ne neha nositi, ker je pastir; druga te kot mati sprejme in te nenehno išče; in potem te Oče ponovno obleče. Prvi po delu svojega usmiljenja; druga s skrbjo zate; tretji s spravo z Njim.”^[1] —

Pretekli meseci so nam pomagali poživiti našo ljubezen do Boga in do

drugih prav tam, kjer bi lahko nekoliko oslabela. Morda bomo odkrili, da je še veliko gub v duši, kjer manjka ta vidik; to nas ne sme presenečati, saj je klic, naj bomo “usmiljeni kot Oče” vabilo za vse življenje.

Zaključek svetega leta torej ne predstavlja končne točke, ko se bomo usmerili k nečemu drugemu, temveč izhodišče, s katerega bomo z obnovljenim navdušenjem krenili na pot našega krščanskega napredovanja. Od krsta naprej smo vsi kristjani deležni skupnega duhovništva, ki nas vodi k udejanjanju usmiljenja z globokim čutom za božje otroštvo. Sveti Jožefmarija je ponavljal, da ***je treba v vseh videti brate, ki jim dolgujemo iskreno ljubezen in nesebično služenje.***^[2] To je tudi papeževo sporočilo le nekaj tednov pred zaključkom tega leta posebnih milosti. “Ni namreč dovolj doživeti

božje usmiljenje v lastnem življenju. Vsak, ki ga prejme, mora prav tako postati znamenje in orodje usmiljenja za druge. Poleg tega usmiljenje ni pridržano samo za posebne trenutke, ampak obsega vse naše vsakodnevno življenje.”^[3] —

Zato se sprašujem in spodbujam tudi vas, da se vprašate: Kaj je ob koncu svetega leta ostalo v nas? Smo se bolj prepojili s prepričanjem, da Bog gleda na nas kot oče, ***poln nežnosti in neskončne ljubezni***?^[4] — Ali je v vsakodnevnem sobivanju, v družinskem življenju, na delovnem mestu, v apostolatu, med obiskovanjem ubogih in v pomoči tistim, ki trpijo, bolj prisotna ta božja ljubezen, ki se razodeva v Kristusu? Ali ohranjamo upanje, da Gospod kljub našim napakam želi, da se obnašamo kot najboljši posredovalci njegovega usmiljenja? Zelo je koristno, da kot naša deviška Mati

premišljujemo o teh stvareh in jih pretehtamo v svojem srcu.

Da bi z vse bolj odločnim korakom vztrajno šli v smer, v katero Sveti Duh vodi Cerkev, vam polagam na srce dve vrstici, ki na nek način povzemata pot, ki smo jo prehodili v teh mesecih in nam lahko pomagata ohranjati v naših dušah luči tega svetega leta: *oprijeti se božjega usmiljenja* in tako *sprejemati* druge: živeti sklonjeni k njim.

Najprej se moramo oprijeti božjega usmiljenja: od tega je odvisno vse. Ko opazimo, da Bog ureja okoliščine in naloge, s katerimi nas vleče k sebi, rasteta sočutje in apostolska vnema. Lažje se zatečemo v Jezusove roke, s športnostjo notranjega spopada, z obnovljeno željo, da bi mu približali mnogo duš, z veseljem, ki ga nič in nihče ne more skaliti.

Božja ljubezen se nam kaže kot zahtevna in vedra hkrati. Zahtevna,

ker si je Jezus na rame naložil križ in hoče, da mu na tej poti sledimo, da sodelujemo z njim, da bi bili vsi deležni sadov odrešenja; vedra, ker so Jezusu poznane naše omejenosti in nas usmerja bolje od najbolj razumevajoče matere. Nismo mi tisti, ki bomo s svojim naporom spremenili svet; to bo naredil Bog, ki je sposoben preobraziti kamnita srca v mesena.

Gospod ne zahteva od nas, da se nikoli ne zmotimo, temveč da vedno vstanemo in ne ostanemo priklenjeni na naše napake ter da hodimo po tem svetu z otroško vedrostjo in zaupanjem. Pogosto premišljujemo nežne besede apostola Janeza: *Pred njim bomo pomirili svoje srce, če nas srce obsoja; saj je Bog večji od našega srca in spoznava vse.*^[5] Notranji mir ne pripada tistemu, ki misli, da naredi vse dobro, niti tistemu, ki se ne trudi ljubiti, pač pa vznikne v bitju, ki se vedno, tudi kadar pade,

vrne v božje roke. Jezus ni prišel iskat zdravih, temveč bolne^[6] in se zadovolji z ljubeznijo, ki se vsak dan obnavlja, kljub spodrslijajem ljudi, ker prejemajo zakramente, ki so neizčrpen vir odpuščanja.

Usmiljenje nas sili tudi k sprejemanju drugih, k temu, da se sklanjamo k njim. Sposobni smo ga posredovati, če smo ga prejeli od Boga. “Potem ko smo dosegli usmiljenje in obilje pravičnosti, je kristjan sposoben občutiti sočutje do nesrečnih in moliti za druge grešnike. Usmiljen postane celo do svojih sovražnikov.”^[7] Le velikodušno božje razumevanje “je sposobno povrniti izgubljeno dobro, z dobrim povrniti slabo in ustvariti nove sile pravičnosti in svetosti.”^[8]

Ni malo trenutkov, ko bi lahko teža dela in težave nekoliko omrtvile srce, kot trnje, ki zaduši dobro seme. Bog nam daje srce iz živega mesa, da bi

se nagnili k drugim, ne zgolj v težavah ali tragičnih trenutkih, temveč tudi v številnih vsakodnevnih drobnarijah, ki potrebujejo pozorno srce, ki odvzame težo nepomembnim stvarem in se trudi, da bi ga dalo temu, kar je zares važno, vendar ostaja morda neopaženo. Bog nas ne kliče le k *sobivanju* z drugimi, temveč k *življenju* za druge. Od nas zahteva ***prisrčno ljubezen, ki zna z iskrenim nasmehom sprejeti vse.***^[9]

Zato se vedno zatekajmo k molitvi, še posebej, ko se nam zdi, da nas neka situacija ali oseba presega, da bi zaupali Gospodu ovire, na katere naletimo na naši poti. Prosimo ga, da nam jih pomaga premagati in da jim ne bi pripisovali prevelikega pomena. Prosimo ga, naj nam da ljubezen, ki bo po meri njegove, na priprošnjo Svete Marije, *Mater misericordiae*.

Na svojem apostolskem potovanju na Poljsko je papež govoril o evangeliju kot o “živi knjigi božjega usmiljenja”. Ta knjiga, je rekel, “ima na koncu prazne strani: je odprta knjiga, ki smo jo poklicani pisati v istem stilu, torej z opravljanjem del usmiljenja.”^[10] Zaključil je z besedami: “Vsak izmed nas hrani v svojem srcu najbolj osebno stran knjige božjega usmiljenja.”^[11] Z navdušenjem popišimo strani, ki jih je dal Bog vsakemu izmed nas, ne da bi pri tem postali malodušni zaradi pack in madežev, ki jih je povzročila naša nerodna pisava. Po božjem usmiljenju je Duh prisoten v naši bedi, *kajti močan sem tedaj, ko sem slaboten;*^[12] krepimo se s Kristusovo milostjo in na ta način lahko posredujemo to, kar smo prejeli.

V tem pozornem služenju drugim ne pozabimo — še posebej 2. novembra in ves mesec — na nevpadljivo delo usmiljenja, tako prijetno Gospodovim

očem: molitev za pokojne. Gospoda prosim za vsakega izmed vas, da bi imel milost živeti v občestvu svetnikov z vsemi: s tistimi, ki potrebujejo našo pomoč, s tistimi, ki že uživajo nebeško blaženost, in s tistimi, ki smo še tu spodaj, na poti, začeni s papežem in njegovimi sodelavci, in bi s svojo molitvijo zajeli vse moške in ženske, še posebej tiste, ki so najbolj potrebni te zveze.

Ne morem zaključiti, ne da bi se pred tem zahvalil Bogu za nedavno posvetitev diakonov Prelature. Prosimo zanje in za posvečene služabnike po vsem svetu. Istočasno ponovno izrekam hvaležnost za sadove pastoralnega potovanja, ki sem ga opravil pred dvema tednoma v novem območju Finske in Estonije. Molimo za Cerkev v teh dveh deželah in v vsej severni Evropi. Rad bi vam podrobno pripovedoval o navdušenju svetega Jožefmarija — in tudi predragega don Álvara — nad

širitvijo Dela v te dežele. Vabim vas, da se tega spomnite v trenutkih molitve pred tabernakljem. Naj se dviga v nebo tudi naša najiskrenejša hvaležnost ob obletnici, ko je bilo Delo vzpostavljeno kot osebna prelatura.

Za vso ljubeznijo vas blagoslavlja
vaš Oče

+Javier

Rim, 1. november 2016

.....

[1] Sv. Ambrož, Traktat o evangeliju po Luku VII, 208 (PL 15, 1755).

[2] Sv. Jožefmarija, *Pogovori*, št. 29

[3] Papež Frančišek, Govor med splošno avdienco 12. 10. 2016.

[4] Sv. Jožefmarija, *Kovačnica*, št. 282.

[5] 1 Jn 3,19-20.

[6] Prim. Mt 9,13.

[7] Sv. Kromacij Oglejski, Pridiga 41, 5, o blagrih (CCL IX A, 177).

[8] Bl. Pavel VI., neobjavljen rokopis, Istituto Paolo VI, *Notiziario* 71 [2016], 7-8 (objavljen tudi v *L`Osservatore Romano*, september 2016).

[9] Sv. Jožefmarija, *Kovačnica*, št. 282.

[10] Papež Frančišek, Homilija 30. 7. 2016.

[11] Prav tam.

[12] 2 Kor 12,10.